

Sygn. akt IV P 59/19 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Elblągu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Dąbrowska-Furman

Protokolant: sekr. sądowy Dominika Bryl

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2019 roku w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko III Liceum Ogólnokształcącemu im. J. P. II w E.

o zapłatę ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy:

I. zasądza od pozwanego III Liceum Ogólnokształcącego im. J. P. II w E. na rzecz powódki M. K. kwotę 7430,08 złotych (siedem tysięcy czterysta trzydzieści złotych osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie od 1 września 2018 roku do dnia zapłaty;

II. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3980,40 złotych (trzy tysiące dziewięćset osiemdziesiąt złotych czterdzieści groszy);

III. ustala i nakazuje ściągnąć od pozwanego III Liceum Ogólnokształcącego im. J. P. II w E. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Elblągu kwotę 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty od pozwu, od której uiszczenia powódka była zwolniona z mocy ustawy.

Sygn. akt: IV P 59/19

UZASADNIENIE

Powódka M. K. wniosła 9 maja 2019 roku do Sądu Rejonowego w Elblągu pozew przeciwko pracodawcy III Liceum Ogólnokształcącemu im. J. P. II w E. domagając się zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej kwoty 7430,08 zł tytułem niewypłaconego ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2018 w wymiarze 8 tygodni wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 1 września 2018 roku do dnia zapłaty. /pozew k. 3-4v./

W odpowiedzi na pozew pozwane III Liceum Ogólnokształcące im. J. P. II w E. wniosło o oddalenie powództwa w całości jako bezpodstawnego oraz o zasądzenie od powódki kosztów procesu według norm przepisanych. /odpowiedź na pozew k. 19-22/

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy dot. zatrudnienia powódki przez pozwanego nie były sporne między stronami postępowania. Strona pozwana nie kwestionowała w szczególności 8-tygodniowego wymiaru przysługującego powódce w roku 2018 uzupełniającego urlopu wypoczynkowego oraz wysokość żadanego na tej podstawie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Bezsporne było również to, że pozwana szkoła jest placówką

przewidującej w swej organizacji ferie letnie i zimowe. Uwzględniając niekwestionowane przez żadną ze stron dokumenty znajdujące się w aktach sprawy oraz w aktach osobowych powódki sąd ustalił, że powódka była zatrudniona w pozwanym III Liceum Ogólnokształcącym im. J. P. II na stanowisku nauczyciela na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 września 1991 roku do 31 sierpnia 2018 roku, w okresie od 1 września 2017 roku do 31 sierpnia 2018 roku korzystała z urlopu dla podratowania zdrowia, stosunek pracy powódki rozwiązał się 31 sierpnia 2018 roku w związku z rozpoczęciem korzystania przez powódkę z nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, pozwany pracodawca nie wypłacił powódce ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2018, uznając, że nie należy się on powódce.

Problematykę urlopów nauczycieli reguluje ustawa z 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2018 roku, poz. 967 j.t.) – dalej jako: (...). Jak wynika z art. 64 ust. 1 KN nauczycielowi zatrudnionemu w szkole przewidującej w swej organizacji ferie letnie i zimowe – zatem takiej, jak pozwane - przysługuje urlop wypoczynkowy w wymiarze odpowiadającym okresowi ferii i w czasie ich trwania. Zgodnie zaś z art. 66 ust 1 i 2 KN, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2018 roku, w razie niewykorzystania urlopu wypoczynkowego w całości lub części w okresie ferii szkolnych m.in. z powodu korzystania z urlopu dla poratowania zdrowia - nauczycielowi przysługuje urlop w ciągu roku szkolnego, w wymiarze uzupełniającym do 8 tygodni (ust. 1), w razie niewykorzystania przysługującego urlopu wypoczynkowego, m.in. z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy - nauczycielowi przysługuje ekwiwalent pieniężny za okres niewykorzystanego urlopu, nie więcej jednak niż za 8 tygodni w odniesieniu do nauczycieli zatrudnionych w szkołach, w których organizacji pracy przewidziano ferie zimowe i letnie (ust. 2).

Strona pozwana utrzymywała w niniejszym postępowaniu, że ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2018 nie należy się powódce ponieważ rozpoczęła ona korzystanie z urlopu dla podratowania zdrowia w roku 2017, a zatem nie ma zastosowania do jej sytuacji przepis art. 66 KN w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2018 roku. Do 31 grudnia 2017 roku przepis ten nie przewidywał bowiem możliwości udzielenia nauczycielowi urlopu uzupełniającego z powodu niewykorzystania w okresie ferii urlopu wypoczynkowego z uwagi na przebywanie na urlopie dla podratowania zdrowia.

W ocenie sądu stanowisko pozwanego nie jest zasadne. Chwila rozpoczęcia korzystania przez powódkę z urlopu dla podratowania zdrowia nie ma znaczenia dla określenia chwili nabycia przez nią prawa do urlopu wypoczynkowego za rok 2018. Zgodnie z treścią art. 65 KN powódka, jako długoletni pracownik pozwanego, nabyła 1 stycznia 2018 prawo do urlopu wypoczynkowego za rok 2018. W tym samym dniu weszło w życie nowe brzmienie przepisu art. 66 KN wprowadzone – jak wynika z art. 147 w zw. z art. 76 pkt 30 ustawy nowelizującej, tj. ustawy z 27 października 2017 roku o finansowaniu zadań oświatowych (Dz. U. z 2017 roku, poz. 2203) – bez przepisów przejściowych. Zdaniem sądu art. 66 KN, w swoim zmienionym brzmieniu, znajduje zatem zastosowanie do oceny sytuacji powódki oraz należnego i niewykorzystanego przez nią w roku 2018 wymiaru urlopu wypoczynkowego.

Niemniej jednak, nawet gdyby uznać stanowisko pozwanego za zasadne, to w ocenie sądu urlop dla podratowania zdrowia spełnia zupełnie inną funkcję niż urlop wypoczynkowy, a w konsekwencji brak jest podstaw do uznania, iż korzystanie przez powódkę z urlopu dla podratowania zdrowia w trakcie trwania roku szkolnego, w tym w trakcie ferii zimowych i letnich, należy rozumieć jako wykorzystanie przez nauczyciela w tym czasie przysługującego mu urlopu wypoczynkowego.

W wyroku z 30 czerwca 2016 roku (sygn. C-178/15, (...) -502) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazał, że art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 4 listopada 2003 roku dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (zgodnie z którym Państwa Członkowskie przyjmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by każdy pracownik był uprawniony do corocznego płatnego urlopu w wymiarze co najmniej czterech tygodni, zgodnie z warunkami uprawniającymi i przyznającymi mu taki urlop, przewidzianymi w ustawodawstwie krajowym i/lub w praktyce krajowej) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu lub praktyce krajowej, które zezwalają na to, by pracownikowi, który skorzystał z przyznanego mu zgodnie z prawem krajowym urlopu dla poratowania zdrowia w okresie corocznego urlopu wypoczynkowego, ustalonego w planie urlopów zatrudniającego go przedsiębiorstwa, można było - po zakończeniu urlopu dla poratowania zdrowia

- odmówić prawa do skorzystania z corocznego urlopu wypoczynkowego w późniejszym terminie, pod warunkiem, że cel urlopu dla poratowania zdrowia różni się od celu corocznego płatnego urlopu, co powinien ocenić sąd krajowy. Okoliczności, zgodnie z którymi prawo krajowe określa, że urlopu dla poratowania zdrowia udziela się „w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia”, że to lekarz ubezpieczenia zdrowotnego leczący nauczyciela orzeka o „potrzebie udzielenia nauczycielowi urlopu dla poratowania zdrowia, w celu przeprowadzenia zalecanego leczenia” oraz że dwa tygodnie przed zakończeniem rzeczonoego urlopu dla poratowania zdrowia nauczyciel powinien zgłosić się na badanie kontrolne w celu stwierdzenia braku przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku, mogą uzasadnić stanowisko, że urlop dla poratowania zdrowia ma na celu poprawę stanu zdrowia pracowników, którym został zalecony i - w przeciwieństwie do corocznego urlopu wypoczynkowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy (...) - nie służy zapewnieniu tym pracownikom okresu wytchnienia i wolnego czasu, skoro powinni oni poddać się leczeniu zaleconemu przez lekarza.

Sąd orzekający w pełni zgadza się z dokonaniem przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej rozróżnieniem celowościowym urlopu dla podratowania zdrowia oraz urlopu wypoczynkowego. Zdaniem sądu ustawowo określonym celem udzielenia nauczycielowi urlopu wypoczynkowego w trakcie roku szkolnego jest zapewnienie mu wypoczynku. Celem zaś urlopu dla podratowania zdrowia - w świetle przepisu art. 73 ust 1 KN w związku z wydanym na podstawie art. 73 ust 11 Rozporządzeniem Ministra Zdrowia z 19 stycznia 2018 r. w sprawie orzekania o potrzebie udzielenia nauczycielowi urlopu dla poratowania zdrowia - jest poddanie się przez tego nauczyciela leczeniu zaleconemu przez lekarza. W konsekwencji uznanie, iż korzystanie przez powódkę z urlopu dla podratowania zdrowia w trakcie trwania roku szkolnego, w tym w trakcie ferii zimowych i letnich, jest tożsame z wykorzystaniem przez nią w tym czasie przysługującego urlopu wypoczynkowego niewątpliwie godziłoby w przysługujące powódce prawo do corocznego wypoczynku określone w art. 64 i nast. KN oraz w art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE.

Za trafnością tego stanowiska przemawia fakt, iż dokonana przez Trybunał Sprawiedliwości ocena celowościowa urlopu dla podratowania zdrowia i zrównanie go co do zasady w jego istocie z nieobecnością nauczyciela w szkole z powodu niezdolności do pracy wywołanej chorobą, stanowiła podstawę do znowelizowania przez ustawodawcę z 1 stycznia 2018 roku przepisu art. 66 ust. 1 KN.

W tym stanie rzeczy, w świetle przytoczonych wyżej okoliczności, sąd doszedł do przekonania o zasadności powództwa wytoczonego w niniejszej sprawie i spełnieniu przesłanek z art. 66 ust. 2 KN uzasadniających wypłatę ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Nie można bowiem przyjąć, że w okresie korzystania przez powódkę z urlopu dla podratowania zdrowia, tj. od 1 września 2017 roku do 31 sierpnia 2018 roku, mogło zostać zrealizowane jej prawo do wypoczynku określone w art. 64 i nast. KN (oraz w art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE).

Stosunek pracy powódki uległ rozwiązaniu 31 sierpnia 2018 roku w związku z przejściem przez nią na nauczycielskie świadczenie kompensacyjne, a zatem nie zdążyła ona do tego czasu wykorzystać przysługującego jej urlopu wypoczynkowego. Nie zdążyła także, w związku z powyższym, wykorzystać przysługującego jej na podstawie art. 66 ust. 1 KN urlopu uzupełniającego w niekwestionowanym przez pozwanego wymiarze 8 tygodni. Za zasadne zatem należało uznać zgłoszone przez powódkę na podstawie art. 66 ust. 2 KN żądanie zapłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wysokości 7430,08 zł. Kwota ta nie była, jak już nadmieniono, kwestionowana przez stronę pozwaną. Co więcej, jak wynika ze stanowiska Dyrektora pozwanego przedstawionego na rozprawie 18 czerwca 2019 roku, wysokość tej kwoty została wyliczona powódce właśnie przez pozwaną placówkę.

Z uwagi na to, że świadczenie w tej wysokości winno być wypłacone powódce najwcześniej z dniem rozwiązania stosunku pracy, tj. 31 sierpnia 2018 roku, a nie zostało jej wypłacone w tej dacie (co bezsporne) za zasadne należało uznać także roszczenie powódki o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie od ww. kwoty od dnia następnego po dacie wymagalności, tj. od 1 września 2018 roku.

O powyższym rozstrzygnięto w pkt I wyroku w oparciu o art. 66 ust. 2 KN w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. wyrokowi w pkt I nadano rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki, tj. do kwoty 3.980,40 zł ustalonej zgodnie z przedłożonym przez pracodawcę zaświadczeniem o zarobkach (k. 18).

Na podstawie art. 113 w zw. z art. 97 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2019 roku, poz. 785 j.t.) – dalej jako: „u.k.s.c.” – uznając, że strona pozwana przegrała niniejsze postępowanie w całości, sąd ustalił i nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Elblągu kwotę 250 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była w niniejszej sprawie zwolniona na mocy art. 96 ust. 1 pkt 4 u.k.s.c.